

— det udenrigspolitiske Nævn, saa har han jo fuldstændig Ret; men Argumentationen har i saa Henseende rettet sig mod et helt andet Punkt. Hvad der er sket, er dette, at der er tilstillet Medlemmerne et Memorandum, som man jo nok kan sige gør Rede for de paagældende Konventioners Indhold, men som dog ikke, saaledes som man har ønsket, fremhæver, hvor der er principielle Afvigelser fra almindelig brugte Normer. Udover det — og det er det, som er Pointen — har der ikke fundet en egentlig Behandling Sted. Nu anføres det, at der var andre særdeles vigtige Ting til Drøftelse, og at disse overskyggede den nærværende Sag. Jeg var ikke selv personlig til Stede i det Møde, og jeg vil gerne tro — det er ogsaa stemmende med, hvad mine Partikolleger har sagt mig —, at det var saaledes. Men i øvrigt ønsker jeg meget bestemt at fremhæve, at Betydningen af, at disse Ord er indsat her, er et Giv Agt for Fremtiden og ingenlunde — saaledes som den ærede Ordfører synes at gaa ud fra — en Bebrejdelse mod Fortiden, saa meget mindre som jeg indrømmer, at den daværende Udenrigsminister med nogen Føje har kunnet gaa ud fra, at Medlemmerne kunde have fremtvunget en egentlig Behandling. Men det gaar jo med Rigsdagens Medlemmer, ligesom det gaar med Ministre, at af og til, naar store og vigtige Sager er paa Dagsordenen, kan de faa usædvanlig travlt med andre Sager, der for dem i Øjeblikket staar som mere vigtige. Og vist er det, at heller ikke Udenrigsministeren i sin meget korte Tale paapegede det springende Punkt med tilstrækkelig Bestemthed. Men jeg vil, for at være retfærdig, tilføje, at selv om han havde gjort det, kan det meget vel tænkes, at ingen af de ærede Medlemmer paa det daværende Tidspunkt vilde have fundet Betænelighederne store nok til at gøre Indsigelse. Hvorfor? Fordi Konventionerne den Gang maatte synes ganske uskyldige, og her ligger Pointen: fordi de den Gang maatte synes ganske uskyldige, idet man ikke den Gang havde gjort de Erfaringer, som man senere har gjort, og som udførligt er blevet behandlet i Udvalget, men som mindre godt egner sig til Behandling for aabent Tæppe. Det er det, som er og bliver Pointen i hele Historien, og jeg skal derfor blot sige dette, at det var den 19. Marts, at denne Sag kunde have været gjort til Genstand for en egentlig Behandling, men ikke blev det — først den 21. Marts fremkom Konventionen om Østgrønland!

Da hele denne Episode imidlertid for

saa vidt har mindre Betydning, skal jeg indskrænke mig til sluttelig at sige, at vort Parti beklager ikke at kunne give det foreliggende Forslag vore Stemmer; vi vil hverken stemme for eller imod.

Ordføreren (Jessen Christensen): Jeg skal til de Bemærkninger, som det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) fremsatte, først sige, at naar Udenrigsministeriets Raadgiver i Folket er nævnt i Betænkningen, hænger det selvfølgelig sammen med, at vi fra vor Side ønskede Sagen i Udvalg for at faa Spørgsmaal besvaret, og det kan da ikke staa som noget som helst urigtigt, at vi anfører, at vi har faaet disse Spørgsmaal besvaret baade af den højtærede Udenrigsminister og af Udenrigsministeriets Raadgiver i Folket. I øvrigt blev der givet et noget andet Billede af Mindretallets Udtalelser og Meningen med Mindretallets Udtalelser i Betænkningen end det, man kan komme til ved at gennemlæse Mindretallets Udtalelser. Man henpeger ganske vist, som det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds ganske rigtigt gjorde opmærksom paa, paa dette, at man i Fremtiden maa forelægge saadanne Spørgsmaal og Ordlyden af saadanne Konventioner i det udenrigspolitiske Nævn, før Rigsdagen stilles overfor dette at forkaste eller vedtage. Det siges imidlertid ogsaa, at „det er saare beklageligt, at dette ikke er sket i nærværende Tilfælde, og ligeledes af denne Grund kan vi for vort Vedkommende ikke bære Medansvaret for at tilraade Samtykkets Givelse.“ Det er det, jeg maa protestere imod, idet Udkastet den 19. Marts har været forelagt det udenrigspolitiske Nævn, ikke alene i Form af et Memorandum, men selve Ordlyden har været forelagt, og den daværende Udenrigsminister stillede da det Spørgsmaal til Nævnets Medlemmer, hvorvidt der var noget Medlem, som havde Betæneligheder at gøre gældende i Anledning af de foreliggende Konventioner. Den tilsendte Ordlyd af de paa-tænkte Konventioner og det Memorandum, der fulgte med, det er de Kendsgerninger, der forelaa. At det udenrigspolitiske Nævns Forhandlinger den Dag ikke blev længere, skyldes netop den Omstændighed, at ingen rejste Betæneligheder; der var givet al Lejlighed til at drøfte Spørgsmaalet videre, hvis det udenrigspolitiske Nævns Medlemmer havde ønsket det. Jeg skal til yderligere Dokumentation af, hvad jeg har sagt, oplæse en Skrivelse, som Udenrigsministeriet har sendt til det udenrigspolitiske Nævns Formand, daværende Folketingsmand Jensen-Klejs. Den lyder saaledes: